

schreef, dat het een machtig beeld was, groot van houding, dwingend van expressie, uit de verte verwant aan Rodin's Burgers van Calais, zij 't dan in strenge vormen, is in opdracht van het Nederlandsch Kunstverbond vervaardigd voor de internationale tentoonstelling van décoratieve kunsten te Parijs, waar het zijn naam dan ook heeft hooggehouden.

Beter bekend bij het groote publiek is hij door zijn gevelbeeldhouwen: figuren, maskers en reliëfs, uitgevoerd aan het warenhuis „De Bijenkorf” in Den Haag, gebouwd door den architect Piet Kramer, evenals de brug naar het Leidsche plein te Amsterdam, die Polet met dierplastieken versierde.

* * *

Op de binnenplaats van z'n atelier, waar een haan met z'n kippen meer steenen van allerlei soort dan graantjes kon pikken, zag ik o.a. het in beton gegoten, schoone beeldje (Polet vindt het zelfs te „aesthetisch”) van een zittende naakte vrouw, dat, in steen gehouwen, bestemd was om de groote vestibule van het stadhuis te Amsterdam te versieren, maar dat verbannen werd uit hoofde van een misplaatste preutschheid der autoriteiten, die de levensgroote mannen- en vrouwenbeelden van Duitsche makelij, die met hun paradijsachtige naaktheid den gevel versieren van het gebouw van het dagblad „De Standaard” (dat toch niet voor libertijnsch doorgaat), aan den openbaren weg toelieten eventueel ook andere zinnen dan den kunstzin idyllisch te prikkelen. En wat zou een beeldhouwer moeten beginnen zonder het naakt, dat voor de plastiek is wat de ode in de dichtkunst is. Het kalm zittende lichaam van dit naakte vrouwtje is in volkomen rust, geen gespannen spier verstoort het zuiver welvende oppervlak. Polet haat hier de beweging, die de lijnen verplaatst. Bij den gevulden vorm, welks eenheid hij harmonisch wist te bewaren, denkt men aan de klassieke vergelijking met het water der badkuip, dat, terwijl het 't bassin verlaat, het lichaam van de badende aan de lucht teruggeeft. Aan de wet der materiaalbesparing is hier voldaan, het beeld vormt een homogeen blok, dat men van een berghelling zou kunnen gooien, zonder dat het z'n extremiteiten brak. Een uitvoering van dit werk met z'n zachte en groote vormen in rose terra-cotta zou heel schoon zijn. Als een der symptomen van het verval der zuivere, elementaire plastiek, door de inmenging van strijdige factoren, noemt Polet: de ontkenning van de structuur van het materiaal, het aantasten en opheffen van de homogene steenmassa ten gerieve eener anatomische mechaniek, dus betrekkelijke opheffing van de mogelijkheid eener materie en inhoud synthetiseerende, spanningsvolle psychische eenheid. Polet's plastieken zijn nooit naar de natuur gemaakt. Hij werkt in principe niet naar de natuur. Hij heeft van te voren z'n idee van de sculptuur die hij wil vervaardigen. Naar dit idee maakt hij een kleischets,